

Sygn. akt *XIII U 1295/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dorota Delalicz de Laval</i>
Protokolant:	Starszy sekr. sądowy Elżbieta Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 r. w Warszawie

przy udziale zainteresowanego (...) we W. i (...) w O.

na rozprawie sprawy z odwołania **J. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. i**

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 14 lipca 2015 r. nr. (...)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 21 lipca 2015 r. nr (...)

1. **Oddala odwołania**

2. **Zasądza od J. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego**

3. **Zasądza od J. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego**

Sygn. akt XIII U 1295/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. stwierdził, iż J. K. jako pracownik u płatnika składek (...) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu oraz wypadkowemu od 1 listopada 2012 r. i od 1 sierpnia 2013 r. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż J. K. nigdy nie był pracownikiem spółki (...), gdyż od 2 stycznia 1997 r. nieprzerwanie jest on osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, a zawarcie fikcyjnej umowy o pracę oraz „przekazanie” zatrudnionego pracownika na rzecz spółki

(...)miało jedynie na celu obniżenie kosztów prowadzonej przez niego działalności. J. K. w spornym okresie cały czas wykonywał te same czynności, co przed zawarciem umowy z (...) m.in. dostarczał z własnej firmy (...) sprzęt niezbędny do wykonania pracy pracownikom R. B. i R. C.. Zdaniem organu rentowego w przypadku J. K. nie nastąpiła żadna zmiana w zakresie wykonywanych przez niego czynności. W dalszym ciągu był przedsiębiorcą zatrudniającym pracowników, a zawarcie z spółką (...) umowy o pracę nastąpiło w celu obejścia prawa, które miało spowodować obniżenie kosztów prowadzonej działalności, w tym wysokości opłacanych składek na ubezpieczenia społeczne.

Wobec powyższego organ rentowy stwierdził, iż J. K. od 1 listopada 2012 r., a następnie od 1 sierpnia 2013 r. nie podlega ubezpieczeniom społecznym emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik i powinien podlegać ubezpieczeniom społecznym jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył J. K., wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, że jako pracownik u płatnika składek (...) z siedzibą we W. Oddział we W. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od 1 listopada 2012 r. do 15 listopada 2012 r. oraz o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu odwołania wskazał, iż w części rozstrzygającej decyzja zredagowana jest niedbale, co przejawia się błędnym oznaczeniem płatnika składek, bowiem w uzasadnieniu decyzji ani w części określającej strony postępowania podmiot (...)nie występuje. Dalej odwołujący się zarzucił, iż uzasadnienie zaskarżonej decyzji zawiera wiele braków natury formalnej, argumentacja w zakresie przyjętego stanowiska jest niewystarczająca i nieprzekonująca. W jego ocenie przedstawione przez niego dowody, w szczególności z dokumentów, stanowią wystarczającą podstawę do przyjęcia, iż J. K. na podstawie umowy o pracę z 1 listopada 2009 r. zawartej na czas nieokreślony, w okresie od 1 listopada 2009 r. do 15 listopada 2012 r. jako pracownik u płatnika składek (...) we W. winien podlegać w związku z tym obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu. W dalszej części odwołujący się powołał się na treść art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 180 § 1, art. 180 § 2 oraz art. 104 kpa, jak również art. 23⁽¹⁾kp, przytaczając przy tym uwagi dotyczące problematyki związanej z tymi przepisami.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Decyzją z dnia 21 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. stwierdził, iż J. K. jako pracownik u płatnika składek (...) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu oraz wypadkowemu od 1 listopada 2009 r. do 31 października 2012 r.

W ocenie organu rentowego nie doszło do przejścia zakładu pracy lub jego części, a w konsekwencji nie doszło do nawiązania stosunku pracy pomiędzy J. K., a (...), co spowodowało, iż w okresie od 1 listopada 2009 r. do 31 października 2012 r. J. K. nie podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika (...).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył J. K., wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, że jako pracownik u płatnika składek (...) z siedzibą we W. Oddział we W. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od 1 listopada 2012 r. do 15 listopada 2012 r. oraz (...) Sp. z o.o. podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od 1 sierpnia 2013 r. oraz o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Stanowisko swoje uzasadnił analogicznie jak w uzasadnieniu odwołania od decyzji z dnia 14 lipca 2015 r.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od odwołującego się kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odwołanie J. K. od decyzji z 14 lipca 2015 r. zostało zarejestrowane pod sygn.. akt XIII U 1295/15, zaś od decyzji z 21 lipca 2015 r. pod sygn.. akt XIII U 1399/15. Zarządzeniem z 2 października 2015 r. sprawy te połączono do wspólnego rozpoznania i wyrokowania pod sygn.. akt XIII U 1295/15.

Postanowieniem z 10 listopada 2015 r. Sąd zawiadomił(...) we W. jako zainteresowanego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. posiada aktualny wpis (pod nazwą (...)) z siedzibą w W. przy ulicy (...) do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej z datą rozpoczęcia wykonywania działalności od dnia 2 stycznia 1997 r. (k. 36 tom II a.r.)

W dniu 30 października 2009r. została zawarta umowa pomiędzy (...) reprezentowanym przez J. K., a (...) reprezentowanym przez Z. K.. Przedmiotem umowy miało być świadczenie usług poprzez wynajem pracowników na potrzeby produkcyjne i handlowe Zleceniodawcy (...). (k. 18-19 tom I a.r.)

W dniu 30 października 2009r. pomiędzy stronami została zawarta umowa współpracy w zakresie pozyskiwania przez (...) funduszy inwestycyjnych i zamówień na inwestycje i działalność gospodarczą (...) celem jej ciągłego technicznego i technologicznego rozwoju. Wynagrodzenie w wysokości (...) zł netto miał być płacone z dołu za każdy miesiąc po wystawieniu faktury VAT. W tym samym dniu strony zawarły również umowę o nie omijaniu oraz nie ujawnianiu w transakcjach handlowych oraz umowę-porozumienie, przedmiotem której było zgodnie z art. 23⁽¹⁾ Kodeksu Pracy przekazanie przez (...) na nowego pracodawcę(...) wszystkich pracowników z dniem 1 listopada 2009r. na warunkach identycznych jakie pracownicy mieli do dnia 30 października 2009r. (k. 25 tom I a.r.)

J. K. zawarł umowę o pracę na czas nieokreślony z płatnikiem (...) od dnia 1 listopada 2009r. Został zatrudniony na stanowisku Pracownika Administracji za wynagrodzeniem w wysokości (...) zł. Umowa została rozwiązana za porozumieniem stron z dniem 15 listopada 2012r. Następnie w dniu 1 sierpnia 2013r. J. K. zawarł umowę o pracę na czas określony od dnia 1 sierpnia 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. z płatnikiem (...) Sp. z o.o. Został zatrudniony na stanowisku Koordynatora ds. pracowniczych za wynagrodzeniem(...) zł. Obowiązki służbowe miał wykonywać w W.. (k. 9-10 tom I a.r.)

(...) zgłosiła J. K. do ubezpieczeń społecznych z tytułu umowy o pracę w okresie od 1 listopada 2009r. do 31 października 2012r. Płatnik złożył imienne miesięczne raporty za okres od listopada 2009r. do listopada 2012r. Płatnik nie opłacił ani jednej składki na ubezpieczenia społeczne z ww. tytułu. (k. 4 tom I a.r.)

J. K. został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) Sp. z o.o. ze wskazaniem daty powstania obowiązku ubezpieczeń od dnia 1 listopada 2012r. i od 1 sierpnia 2013r. Płatnik wykazał za J. K. podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia za okres 11-12/2012r. i 08-09/2013r. Od miesiąca 10/2013r. płatnik zaprzestał składania dokumentów rozliczeniowych za J. K.. (k. 38 tom II a.r.)

W dniu 1 października 2012r. J. K. otrzymał informację o przejściu pracowników na nowego pracodawcę, którym od dnia 1 listopada 2012r. była spółka (...)Sp. z o. o. (k. 13 tom I a.r.)

W dniu 31 października 2012r. strony zawarły umowę-porozumienie przedmiotem, której było zgodnie z art. 23⁽¹⁾ Kodeksu pracy przejęcie z dniem 1 listopada 2012r. wszystkich pracowników dotychczasowego pracodawcy (...) na nowego pracodawcę (...) Sp. z o. o. na warunkach identycznych jakie pracownicy mieli do dnia 31 października 2012r. (k. 34 tom II a.r.)

W dniu 1 listopada 2012r. J. K. zawarł w imieniu (...) umowę o świadczenie usług z płatnikiem (...) Sp. z o. o., na mocy której usługobiorca zlecał usługodawcy świadczenie usług na jego rzecz, w zakresie podstawowej działalności przedsiębiorstwa (...)wynikających z Polskiej Klasyfikacji Działalności. W dniu 2 listopada 2012r. strony zawarły aneks do wyżej wymienionej umowy, wprowadzając nowe zapisy w §3 poprzez dodanie ustępów o nr od 7 do 9. (k. 15 tom I a.r.)

W dniu 28 lutego 2013r. (...) Sp. z o.o. przekazał pracowników do holdingu finansowego Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. (k. 24 tom I a.r.)

Wpis do rejestru handlowego nr (...) z dnia 21 lutego 1994r. dokonany przez (...)w mieście P., którym legitymowała się firma (...) wygasł w dniu 30 marca 1999r. Numer REGON (...) ww. firmy został zlikwidowany dnia 22 lutego 1996r., natomiast decyzja o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej (...) Oddziałowi we W. podmiotu (...) nie istnieje. (k. 5 tom I a.r.)

Organ rentowy w dniu 28 lipca 2014 r. przeprowadził kontrolę płatnika składek (...) (k. 21 tom I a.r.)

Z zeznań do protokołu kontroli J. K. zatrudnionego przez (...) Oddział we W. wynika, że jako kierownik zakładu świadczył pracę w W. przy ulicy (...), a więc miejscu prowadzenia przez siebie działalności gospodarczej. Ponadto J. K. zajmował się sprawami administracyjnymi dotyczącymi pracowników (...)(tj. pracowników, których miał przekazać zgodnie z zawartą współpracą z przedsiębiorstwem (...)). J. K. przyznał, iż przekazani pracownicy pracowali na dotychczasowych zasadach, sprzęt niezbędny do pracy otrzymywali od (...). (k. 11 tom II a.r.)

W dniu 12 czerwca.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. poinformował Pana J. K. oraz Syndyka M. G. reprezentującego spółkę (...)Sp. z o.o. o wszczęciu z urzędu postępowania wyjaśniającego na okoliczność braku obowiązku ubezpieczeń społecznych dla zainteresowanej z tytułu zatrudnienia w wymienionej spółce od dnia 1 listopada 2012r. i od 1 sierpnia.2013r.

Zaskarżoną decyzją z 14 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. stwierdził, iż J. K. jako pracownik u płatnika składek (...) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu oraz wypadkowemu od 1 listopada 2012 r. do 1 sierpnia 2013 r. (k. 37 tom II a.r.)

Kolejną zaskarżoną decyzją z 21 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. stwierdził, iż J. K. jako pracownik u płatnika składek (...) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu oraz wypadkowemu od 1 listopada 2009 r. do 31 października 2012 r. (k. 4 tom I a.r.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił, w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, w aktach rentowych odwołującego oraz na podstawie zeznań świadków i odwołującego. Dokumenty te były kwestionowane przez żadną ze stron. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia autentyczności i rzetelności sporządzenia wskazanych wyżej dokumentów. Sąd ocenił zeznania świadków - R. P. (prowadzącego księgowość odwołującego się) oraz G. B. (podwładnego odwołującego się)jako szczerze, jednak bardzo ogólne. R. P. jasno wskazał, iż interesowała go jedynie działalność gospodarcza odwołującego się. G. B. potwierdził, iż odwołujący się prowadził warsztat samochodowy przy ul. (...). Jego wiedza odnośnie zatrudnienia odwołującego się oparta była o fakt, iż dostał on od odwołującego się ubrania robocze i „część dokumentów służbowych”. Zeznania świadków miały zatem niski walor dowodowy. Zeznania odwołującego się nie zostały potwierdzone żadnym materiałem dowodowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2015.121.), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów.

Stosownie natomiast do art. 12 ust. 1 powyższej ustawy osoby będące pracownikami podlegają również ubezpieczeniu wypadkowemu.

Stosownie do treści art. 8 ust. 1 powołanej ustawy, za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a (pracownik współpracujący i pracownik wykonujący pracę na podstawie umów regulowanych przez kodeks cywilny, jeżeli wykonuje tę pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy).

Zgodnie z kolei z treścią art. 13 ust. 1 w/w ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają pracownicy od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Natomiast art. 36 ust. 1 ustawy systemowej wskazuje, iż każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z ust. 2 powyższego artykułu, obowiązek zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych osób określonych w art. 6 ust. 1 pkt 1-4, 6-9b, 11, 12, 18a-21, ust. 2, ust. 2a i 2d, duchownych będących członkami zakonów lub klasztorów oraz osób współpracujących, o których mowa w art. 8 ust. 11, należy do płatnika składek.

Organ rentowy stał na stanowisku, że odwołujący się nigdy nie był pracownikiem spółki (...) gdyż od 2 stycznia 1997 r. nieprzerwanie jest on osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, a zawarcie fikcyjnej umowy o pracę oraz „przekazanie” zatrudnionego pracownika na rzecz spółki (...) miało jedynie na celu obniżenie kosztów prowadzonej przez niego działalności.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. stwierdził, iż J. K. jako pracownik u płatnika składek (...) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu oraz wypadkowemu od 1 listopada 2009 r. do 31 października 2012 r.

W ocenie organu rentowego nie doszło do przejścia zakładu pracy lub jego części, a w konsekwencji nie doszło do nawiązania stosunku pracy pomiędzy J. K., a (...), co spowodowało, iż w okresie od 1 listopada 2009 r. do 31 października 2012 r. J. K. nie podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika (...).

Odwołujący się zarzucił zaskarżonym decyzjom niedbałość oraz braki natury formalnej zawarte w ich uzasadnieniach.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję dokonał prawidłowej oceny istniejącego w sprawie stanu faktycznego. Organ rentowy wskazywał przede wszystkim na brak dowodów potwierdzających faktyczne wykonywanie przez odwołującego się pracy.

Artykuł 83 k. c. stanowi, iż nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Pozorność oświadczenia woli nie ma wpływu na skuteczność odpłatnej czynności prawnej, dokonanej na podstawie pozornego oświadczenia, jeżeli wskutek tej czynności osoba trzecia nabywa prawo lub zostaje zwolniona od obowiązku, chyba, że działała w złej wierze.

W doktrynie przyjmuje się, że pozorność wyraża się w braku zamiaru wywołania skutków prawnych i jednoczesnym zamiarze stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich. Istotne znaczenie ma niezgodność między aktem woli, a jego uzewnętrznieniem. Założeniem unormowania jest zgoda drugiej osoby na złożenie oświadczenia woli dla pozorów. Wobec powyższego zatajenie pozorności przed adresatem oświadczenia, czyli ukrycie braku zamiaru wywołania określonych skutków prawnych nie pozbawia oświadczenia woli skuteczności.

W wyroku z dnia 25 lutego 1998 r. II CKN 816/987 Sąd Najwyższy potwierdził powyższe stwierdzając, że nieważność czynności prawnej z powodu pozorności złożonego oświadczenia woli może być stwierdzona tylko wówczas, gdy brak zamiaru wywołania skutków prawnych został przejawiony wobec drugiej strony tej czynności otwarcie, tak że miała ona pełną świadomość co do pozorności złożonego wobec niej oświadczenia woli i co do rzeczywistej woli kontrahenta i w pełni się z tym zgadza.

W myśl art. 58 § 1 k. c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście prawa jest nieważna, chyba, że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy, zaś § 2 ww. artykułu mówi o tym, że nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Zgodnie z przyjętym orzecznictwem sądowym, a w szczególności wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 8 grudnia 2004 r. sygn. akt S.A./Sz 1108/03 czynność prawna mająca na celu obejście ustawy polega na

takim ukształtowaniu jej treści, która z punktu widzenia formalnego (pozornie) nie sprzeciwia się ustawie, ale w rzeczywistości (w znaczeniu materialnym) zmierza do zrealizowania celu, którego osiągnięcie jest przez nią zakazane.

Pojęcie pozorności i obejścia prawa są sobie zdaniem Sądu znaczeniowo bliskie i niejednokrotnie się pokrywają. Ustalenie, że umowa taka zmierza do obejścia prawa lub jest pozorna, wymaga poczynienia konkretnych ustaleń faktycznych, dotyczących okoliczności jej zawarcia, celu jaki strony zamierzały osiągnąć, charakteru wykonywanej pracy i zachowania koniecznego elementu stosunku pracy, jakim jest wykonywanie pracy podporządkowanej.

Sąd Okręgowy podziela zdanie Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 4 marca 2011 r., który mówi, że nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował. Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy o pracę zmierzało do obejścia prawa (art. 58 §1 k. c. w związku z art. 300 k. p.)

W związku z wniesionym przez J. K. odwołaniem, Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe celem ustalenia, czy istotnie wykonywał on pracę na rzecz (...) i (...).

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że w przypadku odwołującego faktyczne wykonywanie pracy na rzecz tych podmiotów nie miało miejsca.

Przede wszystkim należy wskazać na fakt, iż wpis do rejestru handlowego nr (...) z dnia 21 lutego 1994r. dokonany przez A. w mieście P., którym legitymowała się firma (...) wygasł w dniu 30 marca 1999r. Numer REGON (...) ww. firmy został zlikwidowany dnia 22 lutego 1996r., natomiast decyzja o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej (...) Oddziałowi we W. podmiotu (...) nie istnieje. Bez wątpliwości odwołujący się nie mógł zatem skutecznie zawrzeć umowy z tym podmiotem.

Z ustalonego materiału dowodowego nie wynika również jakoby odwołujący się miał faktycznie wykonywać czynności na rzecz wskazanych płatników. Wręcz przeciwnie – wykonywał jedynie dotychczasowe czynności, jakie wykonywał wcześniej na rzecz własnej działalności gospodarczej. Czynności te wykonywał w tym samym miejscu, podobnie jak jego pracownicy, którzy, jak podnosił odwołujący się, mieli zostać przekazani na podstawie art. 23¹ kodeksu pracy, a de facto również wykonywali dotychczasowe czynności, w tym samym miejscu, na sprzętach należących do odwołującego się. Odwołujący się nie przedstawił żadnych dowodów poza spornymi umowami na dowód wykonywania przez siebie pracy na rzecz płatników, czy też na dowód przejęcia przez nich pracowników. Wskazani przez niego świadkowie nie posiadali żadnej konkretnej wiedzy na temat jego zatrudnienia w spornych okresach.

Zdaniem Sądu stanowisko organów rentowych zawarte w zaskarżonych decyzjach jest zatem prawidłowe, gdyż J. K. faktycznie nigdy nie był pracownikiem spółki (...) i (...), a zatem nie mógł z tego tytułu podlegać ubezpieczeniom społecznym w spornych okresach.

Wobec powyższego Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., w punkcie 1 wyroku oddalił odwołania.

Zgodnie z art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego.

Obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu oparty został na dwóch podstawowych zasadach: a) zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu, oraz b) zasadzie kosztów niezbędnych i celowych, wedle której zwrotowi podlegają jedynie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony.

Zgodnie z § 11 ust. 2 i § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 3 października 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) stawki minimalne wynoszą 60 zł, w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego. Zgodnie zaś z § 2 tego rozporządzenia, zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki minimalne. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy.

W związku z powyższym, Sąd mając na uwadze nakład pracy pełnomocnika pozwanego, orzekł jak w punkcie 2 i 3 sentencji wyroku.

Przewodnicząca:

SSO Dorota Delalich de Laval